

FEMAD

poděbrady 1982

adla - X. festival mladého amatérského divadla - X. festival mladého amatérského divadla - X. festival mladého amatérského divadla

Či mladého amatérského divadla - X. festival mladého amatérského divadla

J. JI'NIKOVÁ 1916/82

DESET LET FEMAD

Na začátku byla myšlenka dát příležitost mladým amatérským souborům, aby na přehlídce nesoutěžního charakteru ukázaly, co umějí. Tak vznikl v r. 1972 první ročník Festivalu mladých ochotnických souborů v Poděbradech. V rámci bohatého festivalového programu vystoupilo tu deset divadelních souborů většinou mládežnických, takže „m l a d í“, které měl festival v názvu, tu byli přítomni přímo osobně. A spolu s nimi tu byla přítomna i jejich snaha vyjádřit se k problémům současného života za sebe a po svém. To „za sebe“ se konkrétně projevilo ve volbě takových divadelních předloh – ať současných či klasických autorů – jejichž téma, hlavní myšlenka i problematika dramatických postav souzněla se zkušenostmi, názory a životním postojem mladých diváků jejich nadání, životní i divadelní ne zkušenosti, ale i bezprostředností, nezatížeností, konvencemi všeho druhu, ale i bezděčnou poplatností některým módním výrazovým prostředkům. Sledujeme-li po tomto slibném nástupu další ročníky poděbradského festivalu, zjišťujeme, že snaha vyjádřit se za sebe byla stále zřejmá a že vedla postupem času i k vykročení na méně vyšlapané cestičky výběru a k hledání divadelních předloh u autorů méně známých, zapomenutých nebo zatím oficiálně neobjevených. Svědčilo to o rozšiřování dramaturgických obzorů souborů, o jejich obsáhlejších znalostech naší i zahraniční dramatiky i o odvaze riskovat eventuelní neúspěch při inscenování textu na jevišti dosud nevyzkoušeného. Proto se na poděbradském festivalu mohly objevit napříkl. takové tituly jako byly Historky z venkovského hotelu A. Vampilova.

Duel M. Bajdžieva, Král jelenem C. Gozziho, Jitřní úzkost S. Grochowiaka, Překrutná tragédie o životě a smrti Palečka panny Růžičky P. Hackse, Žebrácká opera J. Gaye, Emigranti S. Mrožka, Maloměstákova svatba B. Brechta atd. Vedla i k hledání v oblasti literatury, ať už prózy či poezie, a autorsko režijním přepisům těchto literárních předloh pro jejich jevištní použití. Důkazem toho jsou např. inscenace Voltairova Candida, Balady pro

banditu (Nikola Šuhaj loupežník Ivana Olbrachta), . . . a jitra jsou zde tichá Borise Vasiljeva, Bílých nocí F. M. Dostojevského, Mojí první husy (Rudá jízda Izaka Babela, Oka Antikristova, Askolda Jakubovského, Kuličky Guy de Maupassanta atd. Vedla k autorské práci členů souborů – Kolotoč splněných přání manželů Weigových, Rozmarná srna B. Hály a J. Skorkovského, Kdyby všechny holky světa P. Dostála, Ovčín kolektivu Orfeus, Hurá na viking manželů Zajícových atd. A vedla samozřejmě i k dramaturgicko režijním úpravám tradičních divadelních textů, přizpůsobujícím předlohu možnostem souboru i jeho inscenačnímu záměru – Každý něco pro vlast V. K. Klicpery, Úsměvy a kordy F. Tetauera, Enšpígl, král šibalů J. Kafky atd. Díky tomuto hledání se v repertoáru poděbradského festivalu objevovaly stále častěji divadelní předlohy tématicky závažnější a inscenačně náročnější. Jejich jevištní realizace předpokládala nejen elán, temperament, nadání a nezatíženost konvencemi, ale i schopnost koncepčního myšlení v režijní práci, povědomí o vývoji divadla a jeho výrazových prostředků, vědomé hledání takových výrazových prostředků, které by osobitě a neopakovatelně tlumočily divákovi myšlenkovou problematiku předlohy s maximální účinností a konečně i hledání takových metod práce v souboru, které by vedly k tvůrčímu rozvoji kolektivu souboru i jeho jednotlivých členů. Snaha vyjádřit se „za sebe“, která přinášela náročnější dramaturgii, stavěla mladé amatérské divadelníky do nové situace, žádající si zvýšení nároků i ve vyjádření se „po svém“. Počáteční živelnost už nestačila, objevila se nutnost tvorby, nutnost experimentu, nutnost metody, nutnost fantazie, nutnost cílevědomé práce.

Už v prvních ročnících poděbradského festivalu se ukázalo, že stejně jako mládí člověka není dáno jen počtem let, ani mládí divadla není dáno jen věkem těch, kteří je hrají. Že i divadlo mladých může být velmi staré, například díky napodobování konvencí a manýr profesionálů, které ničí bezprostřednost a už v zárodku znemožňují jakoukoliv tvůrčí činnost. Tato skutečnost nutila k úvahám, zda by poděbradský festival neměl poskytovat příležitost mladým souborům nejenom proto, že jsou mladé, ale proto, že hrají mladé divadlo. Přejmenování poděbradského festivalu na Festival mladého amatérského divadla v r. 1975 byl počátkem těchto úvah. A průběh všech dalších ročníků šel za jediným cílem: hledat odpověď na otázku „jaké divadlo je mladé?“ Tomuto cíli se podřizoval výběr inscenací, a aby byla zajištěna co nejširší a nejrozmanitější základna pro hledání odpovědi na danou otázku, byly vybírány inscenace nejrozličnějších žánrů – činohra, hra se zpěvy, muzikál, pantomima, pohybové divadlo,

kabaret, inscenovaná poezie, malé formy – i soubory různých typů – hrající pro dospělé, hrající pro děti a mládež, dětské soubory, mládežnické soubory i kolektivy věkově smíšené – samozřejmě za toho předpokladu, že ve vybraném představení byl obsažen podnět, který by mohl, byť dílčím způsobem, přispět svou troškou do mlýna. Za tímto cílem byl výběr rozšířen i o podnětná představení profesionální. Tento cíl si vyžádal i existenci diskusních seminářů, jejichž podoba se rok od roku proměňovala a jistě i v budoucnu se bude měnit, protože není tak snadné najít takový způsob diskuse, aby se obešla bez ostychu přítomných, aby byla upřímná, věcná a přinášela podněty k přemýšlení, podněty k další konkrétní divadelní práci.

Za devět let existence poděbradského festivalu se na utváření jeho charakteru podílelo zhruba 45 souborů ze všech koutů naší vlasti, které tu uvedly kolem 80 inscenací nejrozličnějších, převážně divadelních žánrů. U jeho kolébky stál kromě jiných dlouhodobý šéfredaktor Amatérské scény Jiří Beneš, na jeho vývoji se podílel dr. Pavel Bošek. Pohostinnou střechu mu poskytlo poděbradské divadlo Na kovárně. Starali se o něj pracovníci stranických i státních orgánů i poděbradský divadelní soubor v čele s ing. Janem Pavlíčkem. Svou přízeň mu věnovali diváci, jejichž počet už jde do tisíců. Nemůže si tedy stěžovat na nezáměr. Letos se poděbradský Festival mladého amatérského divadla dožívá prvního jubilea – koná se podesáté. Měřeno počtem ročníků napříkl. národních či celostátních přehlídek amatérského divadla je FEMAD vlastně mladíčkem jenom místního původu, neboť jeho otcem je MěstNV v Poděbradech a strýcem Středočeské krajské kulturní středisko. Ale svým charakterem a zaměřením je to festival, který v Čechách a na Moravě nemá obdoby. Kéž by si zachoval své mládí i do budoucna a upřímně řečeno, šanci má, protože v amatérském divadle se stále děje a bude dít něco nového, stále existují a budou existovat mladí, kteří bez ohledu na počet odžitých let, se chtějí a budou chtít prostřednictvím divadla vyjádřit k problémům současného života za sebe a po svém. Je jen potřeba je umět najít a dát jim šanci.

Jarmila Černíková

**X. ROČNÍK FESTIVALU MLADÉHO AMATÉRSKÉHO DIVADLA
DIVADLO NA KOVÁRNĚ V PODĚBRADECH**

od 30. září do 3. října a od 7. října do 10. října 1982

30. září – čtvrtek v 19.30 hodin – Velký sál
Alexandr Sergejevič Gribojedov:
Hoře z rozumu
Dramatický odbor Al. Jirásek při KK ROH Úpice
1. října – pátek v 18.30 hodin – Velký sál I
Jiří Schmid:
Třináct vůní
Divadelní studio D 3 OKS v Karlových Varech
1. října – pátek ve 21.00 hodin – Malý sál
Bohumil Hrabal:
Pábitelé
Anebdivadlo Obvodního kulturního střediska v Praze 3
2. října – sobota v 9.00 hodin – Velký sál
Alexandr Nikolajevič Ostrovskij:
Kdo hledá najde
Divadelní soubor Šupina Měst. kulturního střediska Vodňany
2. října – sobota v 18.30 hodin – Velký sál
Valerij Petrov:
**Mušketýři po třiceti letech
aneb Čestné muškerýrské**
Divadelní soubor Šupina Měst. kulturního střediska Vodňany
2. října – sobota ve 20.30 hodin – Malý sál
Slawomír Mrožek:
Aspiranti
DS Lampe Veleobce sdružených obcí baráčníků Praha 1

7. října – čtvrtek v 19.30 hodin – Velký sál
Maxim Gorkij:
Měšťáci
Divadlo mladých při JZD „25.“ výročí v Mělnickém Vtelně
8. října – pátek v 18.30 hodin – Velký sál
Lev Nikolajevič Tolstoj – Mark Rozovskij:
Příběh koně
Dělnické divadlo
při Obvodním a vzdělávacím středisku v Brně
8. října – pátek ve 20.30 hodin – Malý sál
Jiří Šotola – Luděk Richter:
Hanýsek čili Člověk
Divadlo na kahánku Městského kultur. střed. Říčany u Prahy
9. října – sobota v 18.30 hodin – Velký sál
Molier – Rudolf Felzman
**Cesta ke dvoru
aneb variace na téma Moliera**
Malé divadlo
ZV ROH Severočeských tukových závodů z Ústí nad Labem
9. října – sobota ve 20.30 hodin – Malý sál
Hans Jakob Christoffel z Grimmelshausenu – Jan Marek:
A co já?
Pradivadlo, soubor umělecké agentury SKKS Praha

30. ZÁŘÍ – ČTVRTEK

V 19.30 HODIN

VELKÝ SÁL DIVADLA NA KOVÁRNĚ

Dramatický odbor A. Jirásek KK ROH ÚPICE

Alexandr Sergejevič Gribojedov:

HOŘE Z ROZUMU

Veršovaná hořká komedie Premiéra představení 11. března 1982

Režie	Petr Kracík
Scénická montáž z překladů B. Mathesia a B. Fraňka	
Návrh scény	Miro Marko
Scéna	Václav Smutný, Pavel Šafařík
Zvuk	Stanislav Kábrt
Světla	Josef Kult, Zdeněk Dietrich
Inspice	Věra Husáková
Představení řídí	Milena Pletánková

OSOBY A OBSAZENÍ:

Alexandr Andrejevič Čackij	Vlastislav Kubec
Pavel Afanasjevič Fámusov, ved. činovník ve státní správě	Anna Dudková
Sofie Pavlovna, jeho dcera	Milan Kýnl
Líza, služebná	Irena Vylíčilová
Alexej Stěpanovič Molčalin	Milena Kýnlová
Sergej Sergejevič Skalozub	Jaroslav Kadaník
Natalja Dmitrievna, ml. dáma	Jaroslav Jebousek
Platôn Michajlovič, její muž	Jana Hejnová
Kníže Tugouchovskij	Vladimír Hetflejš
Kněžna Tugouchovská	Zdeněk Vylíčil
Jejich dcery	Blánka Vylíčilová
	Jana Rajdánková, Jiř. Gušlevská,
Hraběnka Chrjuminová	Mila Richterová, Jana Kýnlová ml.
Její vnučka	Jaroslav Řezníčková
	Hana Součková,
	Hana Pospíšilová
Anton Antonovič Zagoreckij	Zdeněk Vylíčil ml.
Chljostová, Fámusova švagrová	Jana Kýnlová
Pan D.	Ivan Pospíšil
Pan N.	Pavel Švorčík
Repetilov	Květoslav Matyska
Petruška, sluha	Pavel Matoušek

INTERVIEW...

Pokus, ne zcela podařený, o rozhovor s jedním z nejvýznamnějších ruských dramatiků A. S. Gribojedovem (1794 – 1829).

Dobrý den, Alexandře Sergejeviči, ráda bych vám položila několik otázek k vaší slavné hře Hoře z rozumu a k vašemu životu. Nebudu vás zdržovat zbytečnostmi. Kdybyste byl tak laskav a řekl mi, jak to všechno vlastně bylo.

•
Myslím, jak došlo k tomu, že byla hra napsána.

•
Nezlobte se, ale nerozumím vašemu mlčení. Přece nevyzradíte žádné tajemství. Nebo se snad zlobíte pro těch pár nepatrných škrtů, které jsme ve hře udělali?

•
Jenom pár vět, slyšet váš hlas, dovědět se aspoň trochu pravdy o Hoři z rozumu z jediných důvěryhodných úst. Prosím vás!

•
Za sebe i za diváky!

•
Stále ještě nevím, co znamená vaše mlčení.

•
Mlčení znamená souhlas. Tak tedy, že jste od dvanácti do osmnácti let dvakrát absolvoval universitu, je sice úžasné, ale konec konců se tomu dá věřit. Že jste před Hořem z rozumu podnikl několik dramatických pokusů, není tak důležité, protože se všeobecně tvrdí, že jste v té době vynikal zvláštní autorskou originalitou. Máte k těmto dvěma bodům nějaké výhrady?

•
Nevadí, budu tedy pokračovat dál. A hned postoupím k té nejzávažnější otázce. Týká se r. 1825 a povstání děkabristů ve vaší vlasti. Vzbouření proti carské vládě, které se týkalo důstojníků a na které reagovala tehdejší inteligence a umělci. Zajímalo by nás, jestli jste se zúčastnil příprav povstání.

•
A věděl jste tedy aspoň o tom, že se chystá?

•
Opravdu jste ve spojení s hnutím děkabristů vyslovil onu skeptickou moudrou větu, která nadevše jasně přepověděla konec povstání? „Stovka praporčků by chtěla změnit rád celého ruského státu?“

Skutečně jste měl být odsouzen za styky s poraženými vzbouřenci, nicméně díky falešným výpovědím se vám podařilo trestu uniknout?

Je pravda, že jste s hnutím neměl dohromady nic společného, kromě toho, že jste napsal hru a pustil ji mezi lidi (r. 1924), kteří ji nadšeně přijímali a přes noc opisovali?

Napsal jste do postavy Čackého hodně z pocitů vlastního života? Proč jste tu hru vlastně napsal? Jenom na základě povstání, kterému jste pravděpodobně nedával moc nadějí? Nebo jako obhajobu svého postoje?

Opravdu jsou v monolozích Čackého vyhlášeny základní mravní a společenské zásady mladé radikální generace vaší doby?

Je pravda, že „Čackij“ není jméno, které by už předem označovalo, že jde o hrdinu, o „rytíře bez bázně a hany“, ale že je to ve vaší řeči „člověk schopný vést si v zanícení jako bez rozumu“ (odvozeno z ruského „v čadu“)?

Psal jste hru s tím pomyšlením, že takoví jedinci jako Čackij, jsou nutní a objevují se v každé společnosti, která je zastaralá a přežitá? Že vždycky svým zoufalstvím předznamenávají změnu společnosti?

Mohl byste nám vysvětlit, proč jste se po povstání dal do carských služeb jako diplomat?

To bylo vaše „Hoře z rozumu“?

Skutečně jste své poslední diplomatické posláni do Persie nazval přímo „politickým vyhnáním“, přestože bylo doprovázeno největší pompou a dostalo se vám přední hodnosti státního rady a titulu mimořádného a zplnomocněného ministra carského dvora?

Proč jste se na tehdejším vyslanectví vzdal střelby, když tam vtrhl zfanatizovaný dav Peršanů a nechal se ušlapat?

Vždyť vaši mrtvolu, mrtvolu předního ruského osvícence, vládli Peršané ještě několik dní po dlažbě Teheránu!

Proč?

Myslíte, že jsme vaši hru nečetli dost podrobně, abychom se o ní mohl bavit? Myslíte, že jsme ji ještě nikdy neviděli na divadle? Myslíte, že jsme se tím pokusem a zprávami o vašem životě nezabývali?

Myslím.

SLOVO O SOUBORU

Dramatický odbor Al. Jirásek Kulturního klubu ROH v Úpici, nositel Čestného uznání ministerstva kultury ČSR a Rudé stuhý ÚRO, završí v příští sezoně sto šedesát let své činnosti. Od tradičně pojatého ochotnického divadla směřuje dnešní snaha ke třem oblastem této zájmové činnosti: k uvádění současných textů našich a sovětských autorů, k operetním a muzikálovým představením a k autorským publicistickým pořadům. Nové podněty přináší souboru soustavná spolupráce s profesionálními umělci, cílevědomé vzdělávání vlastních režisérů i herců i kontakty se slovenským divadlem. Z úspěchů posledních let vzpomínají příznivci souboru na trojí úspěšné vystoupení na Jiráskově Hronově (1975, 1976, 1981), na účast (a zvláštní cenu poroty) v celostátním kole VI. tribuny nových a osvědčených forem kulturně výchovné činnosti, ale také na vystoupení u příležitosti divadelních přehlídek v řadě měst v ČSR a na Slovensku.

Podpora městských stranických a státních orgánů, pochopení a dobré řízení ze strany zřizovatele, trvalá přízeň domácího publika i úroveň festivalů současné angažované tvorby pořádaných v Úpici, to jsou motivy i závazky pro další činnost, jíž chce soubor přispět i v budoucnu k dobré úrovni amatérského divadla a k naplňování kulturní části volebního programu svého města.

VELKÝ SÁL

D. S. D 3 Okresního kulturního střediska v Karlových Varech

Jan Schmid:

TŘINÁCT VŮNÍ

Režie:	Vlastimil Ondráček
Výtvarník:	Jiří Hnilička
Dramaturg:	Anna Franková
Hudební režie:	Petr Richter
Technická spolupráce:	
Světla:	Bohumil Gargulák
Zvuky:	Zdeněk Fučík, Petr Netík
Text sleduje:	Anna Hyžíková
Rekvizity:	Marie Hniličková, Alena Haladiová

OSOBY A OBSAZENÍ:

Otec	Václav Stix
Matka	Helena Ondráčková
Maruška	Hana Franková
Giga	Miroslav Schimmer
Sláveček	Jiří Hnilička
Julie	Marcela Hlávková
Dědeček	Ladislav Fíman
Domovnice	Jiřina Postlová
Listonoš	Jiří Hlávk
Strýček Albert	Petr Richter
Kluk pitomá	Radomír Němec
Ještě někdo	Zdeněk Fučík

Slovo autora ke hře:

Naše známé české přísloví praví:

„Moudřejší ustoupí“.

Ve hře se na to říká:

„Proč by se moudřejší neměl taky jednou naštvat, když je toho zapotřebí?“

Tolik motto.

Jedním z mých témat je až národopisný zájem o mentalitu českého myšlení a o českou povahu. Hra byla příležitostí k rozboru a živočichopisu měšťáka jako brzdy vývoje, stojaté vody jeho lhostejnosti nebo vyčkávání, jeho specifických, alibistických, jindy konformistických aspektů. Jeho nenápadná úniková salta před nejdůležitějšími společenskými problémy. Konečně, to jsou aktuální otázky i dneska. Dnešní měšťák je stejný jako ten minulý. Má snad jen trochu jiný slovník a rekvizity.

Slovo souboru o hře:

Hra je obrazem české maloměšťácké rodiny v době okupace, obrazem viděným očima dospívajícího děvčete. Byla napsána k 30. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou a odměněna cenou Svazu českých dramatických umělců. Svými palčivými etickými otázkami je velice blízká dnešku, pro ně se stala blízká i nám.

Soubor o sobě:

Jsem dvacetiletý mladík, na podzim loňského roku jsem oslavil svých dvacet let. Na svém kontě mám 48 premiér. Své jubilejní 400. představení jsem odehrál na letošním 52. Jiráskově Hronově. Byla to má druhá účast na Jiráskově Hronově. Účastníci 43. Jiráskova Hronova shlédli moji inscenaci „Loď jménem Naděje“ holandského autora Hermana Heyermanse. Letošní účastníci shlédli zajímavou a pro mne velmi poučnou konfrontaci v hronovských kuloárech nazvanou „dvaapadesát hronovských vůní“. Byl to pro mne velmi příjemný pocit, když byl Haně Frankové udělen „diplom“ za ztvárnění postavy Marušky a Jiřímu Hniličkovi za scénografické řešení inscenace.

Z obavy, abych tak rychle nestárnul, jsem vytvořil svoje vlastní „Malé studio“, které prokázalo své kvality na XXVI. Wolkerově Prostějově (1981). Moje účast na 6. národní divadelní přehlídce souborů hrajících pro děti v Ostravě Porubě (1981) prokázala skutečnost, že si malého diváka vážím a snažím se i pro něho odvádět kvalitní inscenace.

Snad mohu připomenout i moji účast na mezikrajských přehlídkách v Krnově (1967), Jablonci nad Nisou (1974), Táboře (1980), na národní přehlídce „O štít města Prachatic“ v Prachaticích (1982), na Bratislavském kulturním létě (1981) a na dalších přehlídkách či festivalech jako jsou Sládkův Zbiroh (8 ×), Radnická divadelní přehlídka (6 ×), Klicperův Chlumeck atd. Svá představení jsem uvedl v 75 místech ČSSR.

S velkým potěšením jsem přijal pozvání na Festival mladého amatérského divadla v Poděbradech, a tak jsem zde, abych vám, milí diváci, prostřednictvím „Třinácti vůní“ podal důkaz své velké lásky k divadlu.

1. ŘÍJNA – PÁTEK

VE 21.00 HODIN

MALÝ SÁL

Anebdivadlo Obvodního kulturního střediska v Praze 3

Bohumil Hrabal:

PÁBITELÉ

o lidičkách, kteří cedí skutečnost přes diamantové očko inspirace
(Diamantové očko – Baron Prášil – Chcete vidět zlatou Prahu? –
Romance – Pábitelé)

Dramatizace:	Jiří Vondráček
Zvuk:	Marcel Filipi
Inspice:	Vladimír Kraus
Výtvarník:	Hynek Bouček
Režie:	Milan Schejbal, Hynek Bouček

OSOBY A OBSAZENÍ:

Vendulka; Pokladní; pan Rada; pan Bouček; Cikánka	Eva Janáková
Krásá; kelnerka; domovnice; hasič; Gaston; Jirka Burgán	Michael Kaňok
Cestující; Haňta; pan Bamba pan Burgán	Hynek Bouček
Průvodčí; šéf; mistr; paní Burgánová; pan Kytka	Milan Schejbal
Kohoutek; mlíkař; hlídač; velitel hasičů; uvaděčka Jirkův kamarád	Vladimír Kraus

. . . To už je tak moje. . . Víte, já nemám ani ve fotbále rád šest nula, ani pět jedna. To není žádný drámo: Já i ten vobyčejnej život musím zdramatizovat. Pro mě je sympatickej vejsledek šest pět . . . čtyři čtyři. . . Když zkrátka lepší mužstvo prohraje ten svůj existenční zápas, ve kterém nepromarnilo dva pokutový kopy, třikrát břevno, dvakrát tyč a nakonec prohrálo vlastní brankou. . .

... tak pábítel je člověk, proti kterému se neustále vzdouvá oceán dotěrných myšlenek. Jeho monolog teče pořád, tu jak ponorná říčka v dutině mysli, tu zase se řine ústy ven. Je to pábení, které jak hořící pochodeň je podáváno štafetou lidského jazyka, který obohacuje sebe sama o všechny něžnosti a finty, o něž má zájem jazykověda. Pábítel zpravidla skoro nic nečetl, ale zato se hodně díval a hodně slyšel.

A skoro na nic nezapomněl. . .

Slovo o souboru

Jádro dnešního ANEBDIVADLA se vytvořilo v rámci studentského souboru Dvacetník. Vlastní činnost souboru se datuje od sezóny 1976 – 77. Po létech hledání se v sezóně 1978 – 79 obsazení souboru stabilizovalo a začala se důsledně uplatňovat stanovená pracovní koncepce (od té doby soubor pracuje pod současným uměleckým vedením a pod nynějším názvem).

ANEBDIVADLO představuje soubor spíše studiového typu, který se soustřeďuje na hledání nových cest i za cenu případ. neúspěchů. Využívá možnosti vystupovat na 2 různých scénách a střídavě inscenuje hry v tradičním kukátkovém prostoru klasického jeviště (Žižkovské divadlo) a v centrálním prostoru – ev. modifikacích (JUNIOR KLUB NA CHMELNICI). Prováděné experimenty jsou vždy posuzovány ze sémantického aspektu: podle míry komunikační schopnosti jednotlivých formálních prostředků. Dominantním principem je v nich antiiluzivnost: prizmatem (a posléze kritériem) je chápání světa mladou generací. Zřetelné je ovlivnění typem tzv. teatrálního divadla. Důsledkem je to, že ANEBDIVADLO je divadlem autorským. Pod tímto označením se skrývá jednak dramaturgický a režijní přístup k danému textu, jednak práce s vlastním scénářem.

K největším úspěchům ANEBDIVADLA patří úspěšná reprezentace Československa na Mezinárodním festivalu malých divadel v západoněmeckém Karlsruhe na podzim 1981 (s hrou Candide aneb OPTIMISMUS), účast na třech posledních ročnících FEMADu v Poděbradech a 1. místo na letošní Pražské přehlídce celovečerních her právě s incenací Hrabalových Pábítelů. Tato inscenace patří v poslední době k divácky nejúspěšnějším, o čemž svědčí vesměs předem vyprodaná představení.

Slovo režisérů

Koketovali jsme s „tím“ již dlouho. Pak přišel náš přítel Jiří Vondráček (mimochodem jsme se s ním seznámili právě na jednom ročníku FEMADu) s konkrétním scénářem. Zdramatizoval několik próz Bohumila Hrabala a po dlouhých diskusích jsme se nakonec rozhodli pro pět z nich. Chtěli jsme se na každou povídku podívat trochu jinýma očima, ale zároveň jsme se snažili, aby představení mělo společného jmenovatele. Tímto společným jmenovatelem nám z formálního hlediska byla poetika našeho souboru a jeho názor na divadlo se všemi určujícími komponenty (prvky antiiluzivního divadla, úsilí o využití metafory, důsledně uplatnění náznaku, hravost v hereckém projevu atd.). Vnitřně pak tuto úlohu zastupovat, zvláštní bizarní svět Hrabalových postav a jejich charakteristická zemitá láska k životu.

Co více říci k inscenaci, jejímž základem je tvorba jednoho z nejpobulárnějších spisovatelů současnosti? A v Poděbradech?

VELKÝ SÁL

D. S. Šupina Městského kulturního střediska Vodňany

Alexandr Nikolajevič Ostrovskij:

KDO HLEDÁ, NAJDE

Překlad: Vladislav Čejchan
 Režie: Jaroslav Kubeš
 Scéna: ing. arch. Libor Erban
 Hudba: Josef Čábelka
 Technická spolupráce: Jiří Houzím, Antonín Křížek,
 Václav Zahradka, Karel Řehoř,
 Bohoušové Chán a Šikl

Pavla Petrovna Balzaminová, vdova	Jarmila Chánová
Michajlo Dmitrič Balzaminov, její syn, úředník	Zdeněk F. Plachta
Akulina Gavrilovna Krasavina, dohazovačka	Slávka Šimáková
Matrjona, služebná u Balzaminovových	Eva Mašlová
Lukjan Lukjanyč Čebakov, důstojník v záloze	František Zborník
Domna Jevsigněvna Bělotělovová, vdova	Jana Procházková
Raisa Pantilovna Peženová, Anfisa Panfilovna Peženová,	Dana Burdová
Miša, potulný zpěvák	Ludmila F. Plachtová
Griša, potulný zpěvák	Josef Čábelka
	Karel Č. Rychtařík

Mnohé postavy ruských klasických her jakoby se zhlédly v křivých zrcadlech. Hle, ty poněkud komicky křivé nosy, poněkud směšně zplácá figura, poněkud tragicky pokroucená páteř. Jednotkou křivice je ona doba. Se svými buchary stavovských rozdílů,

bezbřehého bohatství a moci, beznadějného vazalství a chudoby. Každá opuštěná krajnost deformuje. Někdy dokonce v celém divadle (máme na mysli jeviště) nenajdeme osobu, která pohlédne rovně do očí. Nicméně kladný hrdina je přítomen. Je jím divák, jenž ať už vědomě nebo ne, přichází hledat sám sebe. Možná ten ve třetí řadě už ví, že nikdy nebude Balzaminovem, ale ona v sedmé si není zcela jista Krasavinovou. Prosíme nerušit. Třeba si právě teď rovná drobné nerovnosti obrazu svého zrcadla, třeba je právě na cestě kladný hrdina.

Inu

KDO HLEDÁ NAJDE (SE)

Slovo o souboru

Divadlo Šupina, jehož zřizovatelem je Městské kulturní středisko Vodňany, pracuje od roku 1974. V roce 1978 se soubor poprvé zúčastňoval Jiráskova Hronova se hrou F. Tetauera „Úsměvy a kordy“. Na tomto vrcholovém festivalu se pak ještě prezentoval Klicperovou aktovkou „Každý něco pro vlast“. V letošním roce se JH zúčastnil hrou V. Petrova „Mušketýři po 30 letech“. Mezi výraznější úspěchy patří i inscenace básně R. M. Rilka „Píseň o lásce a smrti“. Šupina si během svého působení hledá svou divadelní tvář, kterou nachází především v komediálnosti vycházející z lidových tradic amatérského herectví.

V posledních letech se dostalo souboru cti reprezentovat naše amatérské divadlo i na některých zahraničních přehlídkách a festivalech (MLR, PLR, Velká Británie).

VELKÝ SÁL

D. S. Šupina Městského kulturního střediska Vodňany

Valeri Petrov:

MUŠKETÝŘI PO TŘICETI LETECH

Režie: František Zborník
Překlad: Štefanka Váňová
Scéna: ing. arch. Libor Erban
Kostýmy: Jana Procházková
Hudba: Petr Mandel
Texty písní: Ivo Fischer
Realizace scény a technika: Karel Řehoř, Bohuslav Šikl,
Bohumil Chán

D'Artagnan	František Zborník
Porthos	Karel Rychtařík
Athos	Jan Hála
Aramis	Miroslav Procházka
Král	Luděk Chán
Kardinál	Jaroslav Klimeš
De Tréville	Josef Čábelka
Buckingham	Jaroslav Kubeš
Jusac	Eva Mašlová
Bernajoux	Hana Keršlágrová
Madléne	Jaroslava Šimáková
Královna	Jarmila Chánová
Paní Bonacieux	Alena Hálová

Mušketýrské klobouky vysoko nad sedly zpěněných koní, hroty kordů kroužících v elegantních křivkách k srdcím ohavných nepřátel a půvabných dam (oni i ony brzy padnou, ale ve způsobu je jistý nezanedbatelný rozdíl), dělové salvy u pevnosti La Rochelle...

Vzpomínáte?

Jenže co s tím harampádím dnes. . . Kordy do muzea, koně pod kapotu, dámy pod čepec. Mušketýři do dějepisů.

A co s mušketýrstvím? Co s tou horkou opravdovostí a nekompromisními postoji? Pod čepec? Do muzea?

Ne. Přimlouváme se za ně. Tímhle divadlem se za ně přimlouváme, protože ono je nutné. Protože všichni aspoň občas potřebujeme ironicky se neusmát, když někdo dnes či zítra požádá: „Jeden za všechny, všichni za jednoho!“

MALÝ SÁL

D. S. Lampa Veleobce sdružených obcí baráčníků PRAHA 1

Slawomír Mrožek:

ASPIRANTI

1) LIŠÁK ASPIRANT

– bajka o jednom aktu a jednom herci
přeložila Helena Stachová

Lišák Pavel Liška

2) NA ŠIRÉM MOŘI

– neuvěřitelný příběh tří trosečníků

Tlustý	Jiří Langer
Střední	Karel Ruppert
Malý	Petr Gruša
Listonoš	Aleš Širc
Lokaj	Jaroslav Čapek

Režie:	Jiří Langer
Scéna:	Jiří Pálek
Technika:	Michal Kučírek

Poprvé uvedeno v Divadle Na Rychtě, Nerudova č. 13, Praha 1,
dne 21. května 1981.

ASPIRANTI Stanislawa Mrożka – údaje o hře

Hru s tímto názvem Mrožek skutečně nikdy nenapsal. „Aspiranti“ je název představení, složeného z jednoaktovek „Lišák aspirant“ a „Na širém moři“.

Aktovka „Lišák – aspirant“ pochází z novější autorovy tvorby. byla napsána společně se třemi dalšími „bajkami“ v roce 1977 a u nás vyšla v překladu Heleny Stachové v časopise Scéna v srpnu 1980.

Jednoaktové hra „Na širém moři“ je staršího data. Byla svého času hrávána (Rokoko, na Slovensku apod.).

Slovo režiséra

hojně užívané při finálních zkouškách si netroufám uvést. Jinak bude stručné, neboť tento se domnívá, že inscenování „ASPIRANTŮ“ Slawomíra Mrożka není v pravém slova smyslu režizérskou záležitostí. Daleko více se jedná o nelehké herecké úkoly, které by měly naplnit dramaturgický záměr podle nejlepších schopností členů souboru, resp. jejich pánské části, kterým k tomu byla dána příležitost. Zkrátka uhrát báječný Mrožkův text podle předem smluvených pravidel.

V případě aktovky „Lišák – aspirant“ snad bylo nejnutenější rozlousknout dilema, jestli je tenhle text vůbec pro diváka únosný. Prvotní nápad „něco“ z toho vyškrtat se po důkladnějším rozboru ukázal lichým pro herce i režiséra, ještě dříve, než se na tom mohli sjednotit: všechno vyúsťuje logicky z předešlého. Takže nezbylo, než dát Lišákovi – Pavlu Liškovi danajský dar – pokusit se všechno uhrát. Nebýt zvířetem, karikaturou, ale sám sebou, pouze se živočišnými tiky. Spolehnout se na logiku jednání na scéně a doufat, že to diváka udrží až do závěru, kvůli kterému to nemůže být např. rozhlasová hra. Jestli se to podařilo, dodneška nevíme a bude to jistě diskutovaným tématem rozboru. Diskutovaným těmi, kteří snad během aktovky neusnou.

Delší aktovka „Na širém moři“ je mnohem divadelnější a bylo by snad trestuhodné (nebo nemožné?) úplně ji zkazit. V rámci představení by měla divákovi ospravedlnit uvedení „Lišáka“ jako experimentu. Po stanovení inscenačního plánu vznikala kolektivně, jinak to ani nebylo možné při herecké účasti režiséra. Snažili jsme se trochu potlačit vděčné situační prvky, které se přímo vnučují v prvním plánu, aby přes ně bylo čitelné, hlubší, eticky a společensky mrazivé vyznění téhle hry v pravém slova smyslu, na vymezeném území a v mrožkovsky daných okolnostech. Je to „sran-

da", při níž mrazí, nebo aspoň mělo by... Při zkouškách jsme si teprve uvědomili, jak je záměrně těsný prostor pro herecké akce ošidný. Při představeních, která se blíží počtu třiceti repríz, nás často překvapuje, více než při jiných hrách, rozdílná reakce diváků na určité pasáže. Snad je to tak dobře, aspoň víme, že je to divadlo. A ještě něco: více než snaha o typizaci tří hlavních „hrdinů“ se nám zamlouval pokus o hereckou drobnokresbu, kterou autor, jenž rád stylizuje, asi neměl na mysli. Všem interpretům je tudíž ponechána v rámci pravidel určitá volnost projevu, takže se na každé představení těší.

DS LAMPA – krátká historie souboru

Pražský divadelní soubor LAMPA, jehož zřizovatelem je Veleobec baráčníků, působící od roku 1972 v malostranském sále Rychty, v Nerudově ulici.

Zakládající členové působili předtím společně v bývalém Mikrodivadle, jehož útočištěm byly sklepní prostory někdejšího podniku „U prstenu“ na Starém Městě, kde prý sídlila proslavená TONKA ŠIBENICE.

DS Lampa patří se svými pravidelnými čtvrtěčními představeními na Rychtě mezi malé množství pražských amatérských divadel s pravidelným, i když pouze jednotýdenním provozem. Dramaturgie souboru vychází ze specifického postavení amatérského divadelnictví v hlavním městě, kde je třeba mít na zřeteli obrovskou konkurenci profesionálních i špičkových amatérských divadel. Snaží se tedy nabídnout divákům, kteří sem nechodí za známými jmény, ani za oslnivou výpravou, inscenace, které většinou nemají možnost vidět jinde. Soubor často přizpůsobuje hry, většinou komediálního a groteskního žánru, pro své potřeby textovou úpravou předloh, vlastní dramatizací literárních děl, získáním původních překladů nebo pokusy o vlastní tvorbu se snahou o vytvoření vlastní „tváře“ divadla, jeho poetiky.

V desetileté historii trvání LAMPY patřily k nejúspěšnějším představením hříčky francouzského humoristy P. H. Camiho, parodie na literaturu červené knihovny „Spoutané srdce aneb V osidlech lásky“. „Aucassin a Nicoletta“, „Čípková Mařenka“, „Vánoce na Velikonočním ostrově“, „Vynálezce koně dle A. Cam-

panilleho, české lidové hry, uváděné pod názvem „Kratochvilné komedie a „Aspiranti“ Sl. Mrožka.

Z této dramatické linie soubor několikrát v minulosti záměrně vybočil nastudováním závažnějších her, z nichž zejména dramatem I. Babela „Marija“ přesvědčil o těchto svých možnostech.

Od r. 1979 pořádá soubor každoročně letní desetidenní zájezdy po různých místech Čech, na nichž si ověřuje dopad svých inscenací na jiný typ diváka i své herecké, technické a organizační schopnosti. Kromě pražské divadelní přehlídky a hostování na menších místních kulturních festivalech se soubor žádné vrcholné národní ani celostátní divadelní přehlídky ještě nezúčastnil.

Průměrný věk členů se nekompromisně blíží třicítce, někteří jsou absolventy či studenty oboru herectví na pražské LŠU, dvouletého kursu režie ÚV KVČ a dalších divadelních seminářů.

VELKÝ SÁL

Divadlo mladých Vysoká Libeň JZD „25. výr.“ v Mělnickém Vtelně

Maxim Gorkij:

MĚŠŤÁCI

Překlad Vladimír Horáček

Úprava Miloš Švarc

OSOBY A OBSAZENÍ

Besmenov
 Akulina, jeho žena
 Petr, jejich syn
 Tatána, jejich dcera
 Nil, adoptivní syn
 Perčichin, ptáčník
 Polja, jeho dcera
 Jelena, podnájemnice
 Těťrev, obřadní zpěvák
 Štěpanida, kuchařka
 Lékař

Miloš Švarc
 Marie Videmanová
 Jaroslav Liebzeit
 Ladislava Rousová
 Vladimír Poláček
 Vladimír Hanek
 Dagmar Doležalová
 Květa Štráchalová
 Josef Videman
 Libuše Richterová
 Stanislav Hanek

Režie
 Návrh scény
 Hudební spolupráce
 Technická spolupráce

Miloš Švarc j. h.
 Milan Čech j. h.
 Zdeněk Štěrbá J. h.
 a Václav Lejp
 Josef Slavík, Milan Rous,
 Martin Videman,
 Vladislava Hanková,
 Alžběta Hanková

Slovo o souboru

Divadelní soubor Mladých Vysoká Libeň bude zanedlouho 25 let starý. Řadu let spolupracuje s profesionálním režisérem a je to spolupráce pro soubor velmi prospěšná. Snažíme se, aby každá naše inscenace snesla vyšší měřítko a abychom mohli vystoupit třeba na festivalu v Poděbradech. Pečlivě zvažujeme, co hrát. Tentokrát jsme si vybrali Měšťáky Maxima Gorkého. Hru, která byla napsána před osmdesáti léty. Nás velmi zaujala. Budeme se snažit, aby zaujala i Vás.

VELKÝ SÁL

Dělnické divadlo Obvodního kulturního a vzdělávacího střediska
V Brně V

Hrdina mé povídky, kterého z celé duše miluji, toť pravda.
L. N. Tolstoj

Lev Nikolajevič Tolstoj – Mark Rozovskij:

PŘÍBĚH KONĚ

(CHOLSTOMĚR)

Dramatizace o dvou částech

Verše
Překlad
Texty písní
Hudba

Režie
Choreografie
Asistenti režie

Scéna
Kostýmy
Hudební nastudování
a korepetice

Světla
Zvuky
Rekvizity
Inspicient
Text sleduje

Jurij Rjaščencev
Jiří Matějčík
Jaroslav Someš
Petr Mandel

Pavel Římský j. h.
Světlana Těšitelová j. h.
František Klaška, Josef Veselý

Petr Hlaváč
Olga Veselá

prof. Helena Halířová
prof. Anna Jedličková
Luboš Macků
Jan Vykypěl
Miroslav Hlavnička
Otakar Mouka
Helena Weinsteinová

Nastudováno k 75. výročí Dělnického divadla a k 65. výročí VŘSR

Premiéra 7. května 1982

Cholstoměr
Kníže Serpučovskij
Vjazopuricha
Mathié
Mary
Mílek, rovněž Důstojník,
rovněž Bobrinskij
Feofan, rovněž Fritz
Generál
Podkoní, rovněž Hlasatel
na dostizích
Vaska, kočí, rovněž
Číšník na dostizích
Stádo

Jiří Postránecký
Eduard Kolář
Karla Studničková
Dana Veselá
Miroslava Mouková

Jiří Machálek
Pavel Bednár
František Klaška

Miroslav Kučera

Josef Veselý
Milena Bláhová
Julie Blažková
Alena Jurníčková
Miroslava Mouková
Marcela Oulehlová
Anna Potěšilová
Karla Studničková
Dana Veselá
Miroslav Hlavnička
Jiří Machálek
Miloš Mauer
Jindřich Nekuda
všichni

Chór

Jedna přestávka

„PŘÍBĚH KONĚ“

Pro Čechova v Tesknosti, nebo pro Jesenina v Písni o psu jsou kůň a pes vlastně jedinými „lidmi“, schopnými vnímat cizí utrpení, nebo sami úplně po lidsku trpět, na rozdíl od „zvířat, kterým říkáme lidé“. Kůň se nám projevuje dokonce jako alter ego člověka, když sdílí lidský osud. Tak je tomu i u koně, který padl na Kuzněckém mostě u Majakovského, nebo u Gulsara u Č. Ajmatova. Nejčastěji se zvířata objevují vedle člověka v úloze indikátoru, který ukazuje jeho lidskost, nebo nelidskost, zdůrazňuje z nového, nezvyklého hlediska obvyklé vlastnosti o jednání lidí.

U Tolstého Cholstoměra (Příběh koně) se rovněž ukazuje, že člověk může být nelidský jako zvíře, Zvíře může být kruté jako člověk. Ale na oné vysoké úrovni, kde jde o vlastnosti dané člověku od přírody – o dobrotu, pozornost k druhým, věrnost a lásku – stává se samotná existence těchto vlastností přímo měřítkem lidskosti. Proto, v krátkosti řečeno, je toto staré Tolstého dílo schopné mluvit naléhavě a aktuálně i přepotřebně k dnešku. Dílo překypuje vzácným emocionálním nábojem a vzrušeným dějem. Cholstoměrovy city jsou opravdu nezištné a tím mimořádně hodnotné. Celým dílem o tomto koni proniká vášnivá myšlenka o spásnosné síle dobra a lásky ke všemu živoucímu, o zhoubné špatnosti vlastnických zákonů, které nevymizely ani v nové, socialistické, pokrokové společnosti.

Toto básnické dílo v pravém slova smyslu, kromě dramatizačních hodnot, dává velké předpoklady k vytvoření nového druhu divadla, obohacuje dosavadní výrazové prostředky divadla a směřuje neomylnými cestami k srdci i rozumu dnešního člověka.

75 let Dělnického divadla v Brně Králově Poli

Rokem 1981 završilo Dělnické divadlo 75 let své bohaté činnosti. Toto jubileum jej staví do nepříliš velké řady amatérských divadelních souborů v naší republice, které se mohou pochlubit tak dlouhou a plodnou činností.

Vývoj dělnického divadla od jeho založení v roce 1906 je pevně spjat s historií brněnského předměstí Králova Pole, jeho vznik a existence byla podmíněna vztahy, které se vytvořily mezi publikem a „jeho“ herci. Bez těchto vztahů a podpory by Dělnické divadlo nedokázalo přežít a překonat potíže z období první republiky, dvou světových válek a následujících let.

Nebyla to jen činnost divadelní, ale i přednášková a v neposlední řadě i politicko sociální. Připomeňme jen, že z výtěžků představení byly často dotovány fondy pro dělnické kandidáty a také dělnický podpůrný volební fond. Část zisku divadla byla odváděna na stavbu Dělnického domu, dnešního Semilassa.

Přes Jednotu divadelních ochotníků, sloučení s dramatickým odborem tělocvičné jednoty Lassale, spojení s dalším ochotnickým souborem Bratrstvím došel soubor Dělnického divadla až do dnešní současné podoby. Jak se generace střídaly, měnili se, přicházeli noví členové, ale „posedlost“ divadlem nevypchala. Jen proto se mohlo podařit, že již v říjnu roku 1945 byla na jevišti divadla inscenována hra „Železný potok“.

Vývoj se nezastavil a tak Dělnické divadlo se v r. 1951 stává součástí ZK Královopolské strojírny, závodu K. Gottwalda, aby z rozhodnutí městských orgánů bylo Semilasso a s ním i soubor Dělnického divadla přičleněn s platností od 1. dubna 1974 k Obvodnímu a vzdělávacímu středisku Brno V, kde pracuje doposud s úspěchem.

Úspěšná práce souboru se odráží nejen v dobrých výsledcích na jevišti, ale také v ocenění divadelních a politicko výchovných prací:

- zahraniční zájezd v roce 1956 do Vídně
- zahraniční zájezd v roce 1981 do BLR
- účasti na ústřední přehlídce čs. amatérského divadla v Jiráskově Hronově v letech: 1951, 1954, 1956, 1975, 1976, 1979 se dvěma hrami a v roce 1980
- „Čestným uznáním ministra kultury ČSR ke 30. výr. osvobození ČSSR“ za dlouholetou zásluhou činnost, dalšími cenami a diplomy.

V posledních pěti letech práce souboru opustili tři členové nedobrovolně jeho řady:

Dagmar Weisová, Jaroslav Fadrna a Josef Horák.

Všichni tři dlouhá léta spolupracovali na vytváření dobrého amatérského divadla a vzpomínáme na ně s úctou a láskou.

Jsme hrdi na své Dělnické divadlo, jeho tradici i současné úspěchy. Jsme přesvědčeni, že všichni členové souboru i v dalších letech trvání Dělnického divadla budou pracovat tak, aby se jeho jméno vyslovovalo vždy jen s úctou k dobré práci divadla.

Výbor dělnického divadla.

8. ŘÍJNA — PÁTEK

VE 20.30 HODIN

MALÝ SÁL

Divadlo na kahánku Městského kulturního střediska Říčany

HANÝSEK ČILI ČLOVĚK

Theatrum Mundi v 33 obrazech podle románu Jiřího Šotoly
Svatý na mostě.

Sepsal a režiruje: Luděk Richter.

Loutky: Karel Kerlický a Karel Vostárek.

Hudba: Jarmila Kopřivová.

Hrají: Mirka Vydrová, Karel Vostárek, Luděk Richter.

Slovo o hře:

Na Hanýskovi jsme pracovali zhruba rok. Psát o tom, že jsme si předlohu vybrali proto, že pro nás má silné téma, které nadto domníváme se, má i společenskou aktuálnost a je angažovanou výpovědí o světě, nebo o tom, že jsme se s touto předlohou i jejím inscenováním prali poctivě, leckdy s radostí a leckdy s bolestí, se mi zdá zbytečné. Dělá to snad každý, kdo chce být poctivý k sobě i divákovi. A psát o tom, co jsme chtěli hrou říci? Osloví-li vás, odpovíte si sami. Ne-li, řeči nepomohou.

Krátká historie souboru:

Divadlo na kahánka MěKS Říčany se zabývá zhruba tři roky dramatickou výchovou se zaměřením na loutky. Jde o volné společenství několika přátel, které spojuje kromě společného zájmu i shodný věk (20 – 25 let). Výsledkem jeho práce bylo vlastní zpracování pohádky Princezna Žofinka a drak Dynamit, Mikrokomedie P. H. Camiho, Hrubínova Kráska a zvíře a pásma poezie V. Holana.

Inscenace Hanýsek čili Člověk je v činnosti souboru výjimečná jak způsobem práce, tak obsazením. Vznikala něco přes rok v těsné spolupráci všech pěti zúčastněných tvůrců. Je pokusem o další rozvíjení principů divadla s loutkami, naznačených v inscenacích Obloha věčně modrá, vášně věčně krvavé a Balada o Tristanovi a Isoldě aneb Osude . . pražského Paraplete.

9. ŘÍJNA – SOBOTA

V 18.30 HODIN

VELKÝ SÁL

**Malé divadlo, soubor ZK ROH Severočeských tukových závodů
v Ústí nad Labem**

Podle Molierovy hry Měšťák šlechticem s použitím překladu Svatopluka Kadlece napsal Rudolf Felzmann.

CESTA KE DVORU

aneb VARIACE NA TÉMA MOLIERA

Režie:	Rudolf Felzmann
Hudba:	Jan Oliva j. h.
Asistent režie:	Petr Přívara
Výtvarník scény:	Jaromír Limr
Výtvarník kostýmů:	Petr Horák
Technická spolupráce:	Antonín Jáchymstál

OSOBY A OBSAZENÍ:

Jan Jordán	Mirko Šorm
Paní Jordánová	Eva Čejchanová
Lucie	Taťana Veselá
Kleont	Milan Šulc
Mikulka	Irena Hrodková
Koubek	Stanislav Verner
Dorant	Petr Frič
Dorimena	Anděla Gottsmannová
Učitel hudby	Zdeněk Stárek
Učitel tance	František Novák
Učitel filozofie	Ladislav Malý
Krejčí	Petr Kališ
Lokaj	Josef Kořen

Premiéra 18. září 1981 v Malém divadle na Střekově

Slovo o souboru:

Od roku 1948, kdy byla založena Divadelní scéna Severočeských tukových závodů, později Malé divadlo, bylo nastudováno 120 premiér činoher, her pro děti a mládež, literárně hudebních pořadů a inscenací Divadla poezie. V repertoáru se střídala díla českých a slovenských současných autorů, klasiků českých i světových, díla ruské klasické divadelní literatury i současných sovětských dramatiků a autorů ze socialistických zemí. Čtyřikrát byl soubor na celostátní přehlídce amatérských divadelních souborů, na Jiráskově Hronově: v roce 1949 s hrou V. Cacha DS 70 nevyjíždí, v roce 1972 s dramatem M. Gorkého Vassa Železnovová, v r. 1978 uvedl dramatickou báseň H. Ibsena Peer Gynt a v roce 1980 drama G. Preissové Její pastorkyňa.

V současné 35. divadelní sezóně - má na repertoáru: A. Jakubovskij: scény na téma novely Oko Antikristovo, Cesta ke dvoru, aneb Variace na téma Moliera, W. Shakespeare: Macbeth.

Slovo o hře Cesta ke dvoru, aneb Variace na téma Moliera:

Přepis pocházející z autorské dílny souboru se snaží podtrhnout základní myšlenku původní předlohy: trapnost nabubřelé touhy zbohatlého měšťáka po rozkoších a výsadách velkých pánů. Dobrovost Molierovy komedie se posunuje k obrazu jedinců dychtících po kariéře třeba i za cenu úplatků, lži a sobeckého nepřátelství k nejbližším. Zdánlivě nezávazná hříčka tak dostává nádech hořké směšnosti. . .

9. ŘÍJNA – SOBOTA

VE 20.30 HODIN

MALÝ SÁL

Pradivadlo, soubor umělecké agentry SKKS Praha
(profesionální divadelní soubor)

Hans Jacob Christoffel z Grimmelshausenu – Jan Marek:

A C O J Á ?

Historie člověka ve třicetileté válce podle románu „Dobrodružný Simplicius Simplicissimus“ v překladu Pavla Eisnera.

Režie:	Jiří Menzel
Scénicky zaopatřil:	Jan Marek
O zvuk a světla se stará:	Zdeněk Stočes
Technicky řídí a text sleduje:	Ivana Marková
Předvádí:	Pavel Marek a Jiří Kodeš

Co je Pradivadlo? P R A divadlo je divadlo, které hledá pravou cestu ke svému pr a vému zdroji.

Domníváme se, že divadelní umění je tak prastaré, že ho provozoval i pr a člověk, a to ne vždy podle předem stanovených pr a videl.

Víme, že umění, které Vám nabízíme, je pr a nepatrné. Snad je alespoň trochu pr a vdivé.

P r á vě začínáme. 1981.

Co byla třicetiletá válka?

Trvala od roku 1618 do roku 1648. Byla to válka, jakou Evropa dosud nepoznala. pustošivá, nevypočitatelná ve svých zvratech, nekonečná. Vyústily do ní všechny staré i nové slabosti evropského kontinentu, a proto se proměnila v dalekosáhlý požár, nezvládnutelný politicky a rozdmýchávaný velikášskými žoldnéři.

(Josef Janáček: Valdštejn)

Bankrot měny vyvolal pusté spekulantství, fantastickou lichvu a okrádání důvěřivých lidí na potkání. Zničená města, vybité a spálené vesnice, zasypané studny. Vlci ve smečkách přicházejí do vsí i do menších měst: jsou města, kde na náměstích a v ulicích bují křoví tak husté, že v něm hnízdí zajíci a koroptve. Tuláci, cikáni, zloději a lupiči, válečníci na vlastní vrub, dodělávají dílo armád.

(Pavel Eisner:

Předmluva k překladu Grimmelshausena)

Hans Jacob Christoffel z Grimmelshausenu, německý barokní prozaik, se narodil roku 1622 kdesi v Hesensku. Jeho děd i otec provozovali řemeslo pekařské. Po smrti rodičů se dostal do Gelnhausenu. Ulici, v níž bydlil, vodili biřici „čarodějnice“ do mučírny. V gelnhausenské škole se naučil číst, psát, počítat a oblomil se se v latině. V září roku 1634 byl Gelnhausen vyrabován císařskými. Christoffel se s ostatními utečenci dostal do Hanavy, ale v zimě Hanavu oblehl císařský generál Götz a Christoffel byl buď unesen chorvatskými rejthary, neb se k císařské armádě přidal dobrovolně. Bylo mu tehdy 12 let. Podle všeho sloužil u dragounského pluku ve vestfálském Soestu, zprvu jako chlapec u koní, potom jako mušketýr. Od roku 1639 byl mušketýr v badenském Offenburku. Tamní velitel ho udělal plukovním písařem a do té doby spadají asi začátky jeho činnosti spisovatelské. Po válce se oženil a měl deset dětí. Stal se šafářem, získal zchátralý dům a vzorně jej zvelebil. Od velikonec roku 1657 se stal hostinským „U stříbrné hvězdy“. Nedaleko jeho hospody byly módní lázně Griesbach, takže Christoffel měl možnost nahlédnout do života tehdejší společenské smetánky. Roku 1667 dostal úřad rychtáře ve švarcvaldském Renchenu. Zemřel 17. srpna 1676, ve věku 54 let.

Hans Jacob Christoffel z Grimmelshausenu napsal mnoho próz, z nichž „Dobrodružný Simplicius Simplicissimus“ aneb „Životopis podivného vaganta“ patří vedle Le Sageova románu „Gil Blas“ k uměleckým vrcholům pikareskního románu. To byla raná forma dobrodružného románu, která vznikla ve Španělsku a jejímž hrdinou byl šibal – španělsky picaro, zosobňující ideál lidové podnikavosti a chytrosti, vykázaný společenskými podmínkami na okraj života. Vypravěčem příběhů pikareskních románů býval zpravidla sám hrdina, který vyprávěje své osudy od narození po stáří, nastavoval zdola satirické zrcadlo nejrůznějším společenským prostředím celé době. V „Dobrodružném Simpliciu Simplicissimovi“ podává autor barvitý obraz epochy a životních dobrodružství, která prožil za třicetileté války nejen Simplicius, ale s největší pravděpodobností i sám autor. Jiný autorův román nazvaný „Truc Simplex“ aneb „Životopis ultalhářky Kuráže“, použil známý německý dramatik Bertholt Brecht jako předlohu k dramatu „Matka Kuráž a její děti“.

V „Dobrodružném Simpliciu Simplicissimovi“ (simplex – latinsky obyčejný, prostý) se neobrazily patrně jen osudy autora, ale i jeho názory a postoje k životu. Bylo v nich mnoho tragikomického, jak tomu v pohnutých dobách bývá, a mnoho poučného. Proto si také skupina PRADIVADLO vybrala Christoffelovu víc jak tři sta let starou literární předlohu a převedla ji svými osobitými postupy a prostředky do divadelní podoby. A také proto, aby bavíc a rozesmávajíc diváka, přivedla ho k tomu, aby i on si položil otázku: A co já?

